

– Latið okkum taka í egnan barm

Jú, tað er ivaleyst so, at okkurt kundi verið gjørt øðrvísi, og helst eisini nógv ógjørt. Men at koma nú og siga frá, hvussu tað og tað átti at verið avgreitt, man ikki hava stóru nyttuna við sær. Er ikki líkari at taka í egnan barm og hyggja at, hvat vit sjálvi gjørdur í hesum tíðum, tá kjøtpotturin kókaði yvir dagliga, og súpanin var so feit, at snikið dreiv um kinnklovarnar á øðrum hvørjum menniskja hvønn dag? Svarið er ikki ringt at finna: Tey flestu róptu eftir meira. – Og summi fingu tað, skrivur Edvard í Skorðini í »Sjónarmið« í dag.

Tað hevur líkasum ligið í luftini, at nú fór einhvør útreisan at koma aftan á gulltíðina, sum verið hevur. Ymiskt er, hvaðani hon hevur verið væntað, men flestu hava følt seg vísi í, at burtur av teimum, sum situð hava við politiska valdinum seinastu árin, átti at skerast dúgliga. Og so hevur hvør lagt annan eftir at gera upp, hvussu illa er hústast í seinastuni.

Jú, tað er ivaleyst so, at okkurt kundi verið gjørt øðrvísi, og helst eisini nógv ógjørt. Men at koma nú og siga frá, hvussu tað og tað átti at verið avgreitt, man ikki hava stóru nyttuna við sær. Er ikki líkari at taka í egnan barm og hyggja at, hvat vit sjálvi gjørdur í hesum tíðum, tá kjøtpotturin kókaði yvir dagliga, og súpanin var so feit, at snikið dreiv um kinnklovarnar á øðrum hvørjum menniskja hvønn dag? Svarið er ikki ringt at finna: Tey flestu róptu eftir meira. – Og summi fingu tað.

Men nú, tá farið er at sansa at, gongur hvør einasti føroyingur og roynir at liva upp til Pilatus og vaskar sínar hendur. »Hatta var ikki

annað, enn væntandi var. Hatta áttu politikararnir at havt byrgt fyri, áðrenn tað kom so langt. Vit søgdu tað altíð!« Og nú fæst er byrjað, er rópið alsamt harðnandi: »Krossfest! Krossfest!«

Og enn einaferð verður rópið høyrð av høvdinganum, og fangin verður negldur á træið. Men fyrir ikki at lata søguna gerast ov eintáttaða, verður valt bara soleiðis, meðan vit eru í gongd, at avhøvda Barabas samstundis. Soleiðis. Og so sleppa Kai-fas og Pilatus báðir at halda páskir í friði og náðum.

Tí hvør er hann, sum so reinur er, at hann kann kasta fyrsta steinin á nakran? Er tað politikarin? Er tað blaðmaðurin? Er tað vinnulivsmaðurin? Ella eru tað tú og eg? Nei, tá vit nú fara at hugsa okkum eitt sindur um, hvar mundu vit so vera, tá fylgið fór fram við? Sótú vit ikki sum blindir biddarar við vegjaðaran og róptu: »Meistari, miskunna mær! Lat meg eisini fáa ein bita av køkuni!« Og gávumildur sum hann var, læt hann okkum fáa í ríkiligt mál. Men hygg um vit dugdu at fara um gávuna.

Jú, vit fóru ikki sum ónýtur tænarar at grava talentirnar niður. Nei, vit bygdu borgir at gera ísar í. Vit skuldu gera bæði pappírs- og plastikkposar at koyra okkara avlop í. Vit skuldu hava fleiri brennistøðir. Og handilshús. Ja! Ja! Tey skuldu vera stór og fin. Parkeringsplássini kosta sum tveir svartkjaftatrolarar. Ongar smalar sakir her. Vit skuldu hava hús at búgva í, sum vóru okkum verdug. Eina til hálvaðru millión var minsta krav. Og bankin helt, at hetta var nokk í lagi. Um vit ikki vildu hava eitt sindur til bilin eisini. Jú, eyðvitað tað. Tá vit nú fara at ferðast kortini, kunnu vit tað sama hava ein finan bil við. Og tá vit so vóru komin har til, at vit skuldu hava nakað meira andaligt, ja, so stoyptu vit okkum ein gullstývla, sum vit dansaðu um. Og øll luttóku. Eingin undantikin. Tann, sum nú kemur og sigur nakað annað, er reint út sagt ikki sannorðaður.

Men, sum orðatakið sigur: »Højt at flyve. Dybt at falde«. Og nú, tá sleðutúrurin er byrjaður undan brekkuni, koma fleiri og fleiri, júst sum

danir í døgnum eftir krigslokið í 1945, rennandi við bindi um armin og skulu vera við at rudda upp. Men hvar vóru hesi, tá dansurin gekk bestur? Tey dansaðu við. Tey bygdu borgir og keyptu bilar. Tey vóru á floti og á flogi. Men tá fingu tey jú sín part, so har vóru ongir áneyðir at tala at. Men takið tey nú. Nú hava politikararnir skuldina. Og restin skal gjalda. Landið eigur at taka um endan og bjarga tí, sum bjargast kann. Gaman í. Tað verður sjálvandi endin. Tað plagar at vera so. Og at vera raskur og høgga við svørði, tá tann, sum valdið hevur, er hjá-staður og kann verja teg, fyri síðani í kuldunum í tí myrka garðinum at nokta allan kennskap til tann fyrst so mikla meistaran, tað ljóðar líkasum eitt sindur kent.

Og her í hesi dørpu fósturini koma so boðini frá teimum hægri maktunum og siga, at ikki hevur verið rætt atborið. Og sum tað »sig høyr og býr« verður offur-lambið leitt at flettingar-borðinum, meðan mannarnógvan uppst tekur undir við rópnum:

Sjónarmið

»Krossfest«. Men hvat meira segði grannskoðarin? Jú, skiftandi leiðarar høvdu ikki røkt upp-gávu sína. Lambið hevði ikki fingið tað fóður, sum krevst fyri at fitna at heystardegi, so vektin royndist heldur illa, nú flett varð. Kanska hevði roynst betur um fóðrað varð við P-tali fyrr á sumri? Men tað var sum at festa í krútt. Illimaður kom stundandi og legði eina kalda hond yvir okkum øll somul beinanvegin. Har var einki við at gera. Og úrsitið varð, at tey, sum arbeidda skuldu við t.d. almanna- og skattamálum, hava ikki havt optimalar møguleikar at røkja sítt arbeiði til lítar. Men Pilatus hevði ikki skuldina, so hann vaskar sær framvegis.

Tað varð ikki farið av vegnum at brúka bæði Illamann og Dýrið hjá Jóhannesi til at ræða við, tá arbeiðsgongdin skuldi gerast liðilgari hjá teim-

um, sum umsita skulu landsins lógar. Høtt varð bæði við glatan og undir-gangi, sum vanligt er í Føroyum, tá soleiðis er. Og føroyingurin letur seg í síni treytaleysu trúgv ávirka av tí, sum tey, sum vanliga bera slíkt á munni siga. Og aftur fara hógvarnir nú at stinga fram. Og fólk fara aftur at lata seg misnýta av hesum svikaprofetum, sum við Biblíuni í hondini fara at royna at vinna sær makt og vald úr hesi støðuni, vit nú eru komin í. Er ikki skrivað: »Hús mitt skal nevast eitt bønhus fyri øll fólkasløg?« Men tit hava gjørt tað til eitt ránsmanabøli.

Jú, sanniliga hava fleiri sovið so søtliga, meðan kyrrindini vóru. Og meira enn ein átti at fingið heilsanina: »Statt upp, tak song tína og far heim til tín sjálvs«.

Edvard í Skorðini
Joensen

Dýrini í Valbakkaskóginum

verður sýndur í Glæmuni í Kvívík týskvöldið kl. 19.00. Bíleggjast kann 1 tíma undan sýning á tlf. 21050, annars á tlf. 21206, millum kl. 9.00–18.00.

Lýst verður seinni, nær spælt verður í vikuskiftinum.

Kvívíkar Sjónleikarafelag

Eysturoyar Javnaðarfelag

Aðalfundurin, sum skuldi verða 9. mars, er útsettur til hósdagin 11. mars kl. 19.30 á Runavíkar Sjómansheimi.

Við verða Marita Petersen og Vilhelm Johannesen.

Nevndin

Eliaskirkjan, Vesterbrotorv 49

Moti er hvørt leygarkvöld kl. 19.00.

Bussarnir 6, 16, 28 og 41 steðga nærindis.

Nærri fæst at vita á tlf. 031-242268 ella 031-578999.

Deyvafelag Føroya

hevur skrivstovu í Deyvahúsinum »Eftata«, Íslandsvegur 10 B, 100 Tórshavn. Telefon/Telefax 17597 og Telefax 41992. Skrivitefon tlf. 0123 og bíð um 16929 ella 41792.